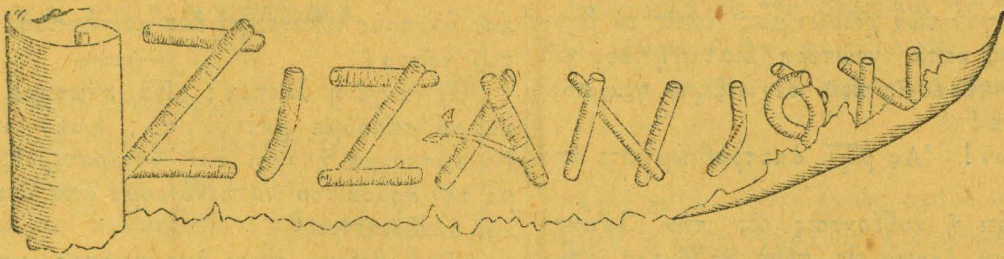

γ. σελ. δεξί γυαλιού

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΦΡ. 10.

Γχοβέρνο!!

Οί άνθρωποι του κυβερνάς, οί άνθρωποι τους οποίους χρεωστές να προστατεύης, οί άνθρωποι επί τέλους που σε έφεραν στα πράματα και έδοξα σ τ η κ ε ς, αρχινήσανε να παθαίνουνε τση πείνας!

Τό ξέρω, πώς έσύ θρονασμένη μέσα στην Αθήνα, χωσμένη μέσα στα αγαθά σου, στολισμένη με τά μύρια παράσημά σου, δέν άκους ούτε τό βόγγο του δήμου Απολλωνίων της Λευκάδος, ούτε τή λαχτάρα των χωρικών του Πύργου, ούτε τό αγωνικό ψυχομάχησμα του Ληξουριού· έμεις όμως που είμαστε κοντά και τ' άκουμε κι' ανατριχιάζουμε, σου λέμε.

Πώς πρέπει να κάμης κάθε θυσία να δώσης ψωμί του γεωργού που αναξίως και άδίκως πάσχει, γιατί θά χαθή και μαζί του θά χαθούνε και πολλά άλλα πράματα που δέν έπρεπε να χαθούνε.

Και στή Ρωσία έδω και δέκα χρόνους και στή Βλαχία έπρόπερσε, έπεσε ή ίδια δυστυχία στα χτήματα, άλλα ή κυβέρνησες έφανήκανε άληθινές μητέρες για τό λαό τους και δέν τους έλλείψανε από ό,τι ήμπορέσανε.

« Γχοβέρνο Ρωμείο, δέν είσαι για τίποτα και άφου δέν είσαι για τίποτα, πρέπει να μήν είσαι τίποτα! »

Έτσι έλεγε ο συχωρεμένος μας φιλόσοφος Σπυράκης Καραβιάς, έτσι λέμε κι' έμεις σήμερα.

Δέν μου επιτρέπεται να υποθέσω πώς είσαι τόσο μωρό, ώστε να μήν έννόησες με τέτοια καταστροφή που έπεσε στή γής, πώς δε θά πεινάση ο έργατικός κόσμος· μου επιτρέπεται όμως να πιστέψω, πώς έθεώρησες σπουδαιότερο από τήν πείνα του φτωχού λαού να φτιάσης, έδιακόμιους νομάρχηδες, τετρακόσιους συνταγματάρχηδες και ένα εκατομμύριο άλλ-

λους όρατους και άόρατους υποτρόφους του βασιλείου της Ελλάδος.

Έδωσες δηλαδή τό ματωμένο λεφτό του φτωχού δουλευτή, ναν τό χαρδαμπουλήσουνε οί μεγαλόσχημοι τεμπέληδες ευνουούμενοι σου και μεγαλόψυχοι υπερασπισται της Λάρισσας!

Και βέβαια έκαμες πολύ καλά να υποστηρίξης τσ' ανθρώπους σου, αλλά έγω σ' έρωτάω, τί σου χρωστάνε οί Ληξουριώτες, οί Πύργιοι, οί Λευκαδίτες και τόσοι άλλοι συφοριασμένοι γεωργοί να δουλεύουνε και να τρώνε χορτάρια και άλλοι να χασομεράνε και να τραβάνε μισθούς και επιμίσθια;

Θά μου πής, έτσι είναι τά ανθρώπινα... τό καταλαβαίνω και ίσως ίσως κάνω κακά που σε σκοτίζω με τίς αναγούλες μου, αλλά για μία τέτοια έξαιρετική δυστυχημένη χρονιά, νομίζω πώς έπρεπε να γένη και μία εξαίρεσις ευτηνου του ανθρωπίου κανόνοσ!

Και όταν θέλεις έσύ, ή εξαίρεσις γίνεται. Δέν έννοώ βέβαια, να πεινάσουνε οί μεγαλόσχημοι βαθμοφόροι για να χορτάσουνε οί φορολογούμενοι λιμοκτονοούντες, γιατί έτοϋτο θά ήτανε μεγάλο κάζο για κάθε βασιλείο και πολύ περσότερο για τό Ρωμείο· ήθελα μονάχα να πώ, πώς έάν τά έξη πιάτα κάθε μεγαλομισθοδοτούμενο έγενώντανε πέντε, έστω και για ένα χρόνο, ούτε εκείνος θ' άχάμνηζε ούτε έμεις θ' αναγκαζώμασσε να κάνουμε συλλαλητήρια για ψωμί!

Έπί τέλους, ένα κι' ένα δύο! Αφου πεινάει ο χωρικός και δέν βρίσκει πουθενά να δανείστη, ή κυβέρνησίς του είναι υποχρεωμένη, θέλεις από τό νόμο, θέλεις από τό Θεό, να μήν τόν αφήση να ψωφήση σα σκυλί· δια τόν απλούστατον λόγον, ότι αυτός με τόν ιδρωτά του φτιάνει και διατηρεί τήν κυβέρνηση.

Η άγία Γραφή λέει: Ο Θεός έπλασε τόν άνθρωπον, ειπε και έγένετω φως, ειπε και έγένετο θάλασσα, για εκατοστάρια όμως ούτε ειπε, ούτε έπλα-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛ. Σ441 Φ30048

σε· αὐτὰ εἶναι ἔργον τῶν χειρῶν μας· ἡμεῖς τὰ βγά-
νουμε ἰδρώνοντας κατὰ νεώτερη διαταγή του, γιὰ
νὰν τὰ θαραπεύσετε ἐσεῖς ποῦ δὲν εἰξέρω γιὰ ποιὸ
λόγο μᾶς δρίζετε!

Τέλος πάντων! Ἄς μὴν ἀποτραβιώμαστε ἀπὸ
τὸ θέμα μας.

Ἐσύστησε λέει ἡ κυβέρνησις εἰς τὴν Ἴονικὴν
Τράπεζαν νὰ δώσῃ δάνεια εἰς τοὺς παθόντας κτη-
ματίας.

Τὶ παναπὴ ἐσύστησε; Μετὰ ἐκουρλάθηκε ἡ τρά-
πεζα νὰ μοιράσῃ τὸν παρὰ τῆς γιὰτὶ τὸ σύστησε ἡ
Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις; Αὐτὴ ἔχει ποῦ ἔχει ἀπὸ ἄλ-
λες προηγούμενες δυστυχίες ὅλα μας τ' ἀμπελοχώ-
ραφα ὑποθηκευμένα· ποῦθε λοιπὸν θὰ πιαστῇ γιὰ νὰ
μᾶς δώσῃ νέα δάνεια; Ἀπὸ τῆς σύστασις τοῦ Ῥω-
μέικου; Δὲν πιστεύω νὰ ἦναι τόσο σεβαστὴ στὴν
Ἀγγλίαν εὐτήνη ἡ σύστασις μὲ ὅλους τοὺς ἐνθουσια-
σμοὺς ποῦ ἐδείξαμε γιὰ τὴν νίκη τῆς μὲ τοὺς Μπόερς.

Ἐσύστησε (σύστασις νούμερο δύο) στὴ Σταφι-
δικὴ Τράπεζα νὰ μᾶς μοιράσῃ καὶ τὰ κόλυβά τῆς,
ἧγουν ἓνα ψωμί καὶ μισὸ πακέτο καπνὸ σὲ κάθε
ἄτομο!

Καὶ ἔτσι ὑποστηρίζεται ἡ γεωργία! Ἐλα στὸ
μυαλό σου κυβέρνησις! Μὴν ἀστειεύεσαι μὲ τὴ δυ-
στυχία τοῦ φορολογούμενου καὶ μὲ τὸ ψυχομάχησμα
τοῦ πεινασμένου σκαφτιᾶ!

Ἐνέργησε ἀληθινὰ καὶ ὄχι Ῥωμέικα νὰ οἰκono-
μήσῃς τὰ πράγματα πρωτοῦ χοντρύνουνε.

Μὴν τὸ θεωρεῖς μικρὸ πρᾶμα νὰ πεθαίνῃ νη-
στικὸς ὁ δουλευτὴς γιὰ νὰ ζῆ βασιλικά ὁ ἀκαμάτης.

Ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ ὑποφέρῃ ὁ κακομοῖρης ὁ
ἄθρωπος ἀλλὰ τὴν πείνα δὲν τὴ βαστάει!

Ὅφειλεις λοιπὸν μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε θυσία
νὰ γλυτρώσῃς τὸ λαό σου ὁ ὅποιος σὲ ἔφερε νὰ τὸν
διοικήσῃς βασιζόμενος εἰς τὰ σωτήρια προγράμμα-
τα ποῦ ἔγραφεσ πρὶν ἔλθῃς στὴν ἐξουσία!

Ὅφειλεις νὰ καταλάβῃς πῶς τὸ καθήκον τῆς
Κυβερνήσεως δὲν εἶναι μονάχα νὰ στέρνῃ στὸ διάλο-
λο τοὺς βουλευτάδες γιὰ νὰ κάθεται ἀναπαμμένη ἀπὸ
Νοέμβρη σὲ Νοέμβρη.

Ὅφειλεις νὰ σοβαρύνῃς, ἐπὶ τέλους, Ῥωμέικῃ μου
διοίκησις, βλέποντας ἐμπρὸς σου πτώματα πεινασμέ-
νων ἀνθρώπων γιὰ τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν ἐδείξες
ἐνδιαφέρον, οὔτε μὲ τὴν καρδιά σου τοὺς ἀγάπησες.

Ἴσως μὲ πῆ ἓνας ἄλλος λογικώτερος ἀπὸ μέ-
νανε, «καληνύχτα κι' ἐξημέρωσε, ἂν ἔχουμε τὴν ἀ-
παίτησι νὰ θρέψῃ ἡ κυβέρνησις τοσούτους πεινασμένους»
καὶ ἴσως νὰ ἔχη δίκιο, γιὰτὶ σὲ τέτοιες περιστασεὶς
ἀπάντεχης συμφορᾶς, εἶναι σωστὸ ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουνε
πολλὰ νὰ εὐεργετήσουνε καὶ νὰ σπλαγχνιστοῦνε
ἐκείνους ποῦ ἐδυστυχέψανε.

Αὐτὸ ὅμως ἐγένηκε ἀπὸ μερικοὺς καλοὺς πα-
τριώταις ἀλλὰ κατὰ δυστυχία δὲν ἐδίκησε. Εἶναι καὶ
πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμα ποῦ ἤμπορούσανε καλότητα
ἐπὶ τὸ περίσσειμά τους νὰ φανοῦνε εὐεργέτες εἰς τὸ
πεινασμένο λαὸν τῆς πατρίδας τους, ἀλλὰ μὲ ὅσα

καὶ ἂν τοὺς εἶπανε, μὲ ὅσα καὶ ἂν τοὺς γράψαμε ...
τοῦ κάκου!

Τί νὰ γένη λοιπὸν; Νὰ κάμουμε ἐπανάστασις
καὶ νὰ σφασοῦμε μεταξὺ μας; Κακὸ καὶ δλέθριο!
Νὰ κάτσουμε ἤσυχοι καὶ νὰ κρατεροῦμε ἓνας ἓνας
μὲ τὴν ἀράδα του νὰ πεθένοῦμε ἀπὸ ἀσιτία; Ψυχρὸ
καὶ ὀλεθριότερο!

Ἐγὼ βέβαια εἶμαι ἀγράμματος καὶ κατὰ συνέ-
πεια ἀνίκανος νὰ δώσω γνώμη πῶς νὰ διαλυθῇ αὐ-
τὸς ὁ κόμπος τοῦ λαιμοῦ μας, καὶ γιὰ τοῦτο ἐθεώ-
ρησα καλὰ καμωμένο νὰ φωνάξω τοῦ γκουβέρνο-
μου νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

Ἐπῆ καὶ στοῦ Νομάρχῃ μας τοῦ κυρίου Λου-
ριώτῃ καλὸς ἄθρωπος, εὐγενέστατος, μὲ μεγάλη
του συγκίνησις ἀκούσε τὰ λόγια μου, ἐνεργάει ὁ
καυμένος μὲ κάθε τρόπο γιὰ κάτι νὰ γένη, μὰ δὲ
γένεται τίποτα!

Καὶ ὡς τόσο στὸ Ληξοῦρι πεθαίνουνε κάθε μέρα
παληκάρια εἴκοσι καὶ τριάντα χρονῶνε, καὶ κάθε
Σαββάτο κατεβαίνουνε χιλιάδες ἄθρωποι καὶ διακο-
νεύουνε!

Τὸ κακὸ δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἔτσι! Πρέπει νὰ
διορθωθῇ ὅσο τὸ δυνατό γληγορώτερα, γιὰτὶ δὲν
πρόκειται οὔτε γιὰ συνδιασμοὺς, οὔτε γιὰ ψήφους,
οὔτε γιὰ κανέναν πᾶρεδρο παρὰ πρόκειται γιὰ ζωὴς
ἢ ὁποῖες χάνονται ἀδίκῃ καὶ παράκαιρα γιὰ νὰ μὴν
ἔχουμε ποτὲ, πρόβλεψη καὶ διοίκησις ἀπὸ κείνους
ποῦ ἔχουνε τὴν μεγάλη ἀξίωσις νὰ εἶναι ἀνωτεροὶ μας
καὶ τὴ μεγάλη ἀναίδεια νὰ μᾶς διευθύνουνε!

Ὁ ἀγράμματος.

ΓΕΛΕΡΤΑΙΑ ΝΟΤΑ

Ν' ἀφήσῃς τὴν φοβέρας Μπάμπη
καὶ γρήγορα τὸ δρόμο νὰ παστρέψῃς·
ἀντισημίτες δὲ καὶ πιτωτάδες
στὸ τζόγο πῶς φοβᾶμαι μὴ πιστέψῃς.

Μπαρδὸν γιὰ τοῦτο μὴ προσμένῃς,
κι' ἀφ' ὅττι τόσον ἐπιμένεις,
ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ καὶ καιρῷ
στὸ νέο ποῦ μᾶς ἔκαμες τζαρντίνο
θὰ ρίξω περονίτη φοβερό,
τινάζοντας σ' ἐδαῦτο... τ' ὀμπρελίνο.

Χορταρέας.

Ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος φθάνουν εἰς
τὸ ἐμπόριον τοῦ ἈΡΕΙΟΥ τοῦ θερινὰ ὑφά-
σματα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

Θυμάσαι ταῖς ἀξέχαστες βραδιές
τὰ δλόχρυσά τῆς ἀνοιξῆς φεγγάρια,
πῶτρέχαμε μαζί σταῖς ἀμμουδιές
καί σῶψαλα τσ' ἀγάπης τὰ... θροπάρια;

Θυμάσαι; ! Τί καιροὶ εὐτυχισμένοι
πωξέχανες στοὺς λόγους μου τοὺς θεῖους;
Κι' ὅμως χρυφὸ παράπονο σοῦ μένει
Γιατί ποτὲ δὲν σοῦπα... τοὺς νυμφίους.

Ταῦτα

ΠΩΣ ΕΠΛΑΣΘΗΚΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὄταν ὁ διάβολος — λέει μία φυλλάδα —
τῇ γυναίκα βουλήθηκε νὰ πλάσῃ
στοχάσθηκε, γιὰ νάχη πιὸ γλυκάδα,
μὲ μέλι καὶ μὲ γάλα νὰ τὴν φτιάσῃ.
Τὰ ζύμωσε λοιπὸν κι' ὁ διάβολος ἔκαμε
τὸ πλάσμα ἐκεῖνο ποῦ τὸν κόσμο ἐξέκαμε.

Κι' ἀφοῦ τέλειωσε τ' ὠμορφο κεφάλι
ποῦχε ζυμώσει μὲ τόση φροντίδα,
ἐσκέφθηκε τί μάτια νὰ τῆς βάλῃ
γιὰ νὰ πιᾶσῃ τὸν ἄνδρα στὴν παγίδα·
ἀσήκωσε ψηλά τότε τὰ χέρια
κι' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πήρε δυὸ ἀστέρια.

Κι' ἦσαν τὰ πιὸ λαμπρά, τὰ πιὸ ἀναμμένα
ἀπ' ὅσα λαμποφέγγαν στὸν αἰθέρα
κι' ἐφαίνονταν ἐπίτηδες πλασμένα
νὰ θαμπώσουν τὸν πρῶτον μας πατέρα·
κι' ἀπὸ τότε θαμπώνουν καὶ στραβώνουν
ὅλους ἐκεῖνους ποῦ τὰ καμαρώνουν.

Ἄλλ' ὁ διάβολος ποῦχε πολὺ βιάσι,
τὸ πλάσμα του κι' αὐτὸς νὰ καμαρώσῃ,
γιὰ τὴν κακὴ μας μοῖρα εἶχε ξεχάσει

στὸ μυαλὸ νὰ τῆς βάλῃ καὶ τὴ γνῶσι·
κι' ἐφθανε ὀλίγη, πολὺ ὀλίγη... τόση...
πῶς νὰ σᾶς πῶ... μιανοῦ κοκόρου γνῶσι!

Ἄχ! κι' ἂν τὴν εἶχε ὡς σπόρο ἀπὸ συνάπι,
χαρὰ σ' ἐμᾶς, χαρὰ στὴν οἰκουμένη,
στὸν κόσμο θὰ βασίλευεν ἡ ἀγάπη
κι' ὅλοι θάμαστε τώρα εὐτυχισμένοι·
ἀλλ' ἐζήλεψε ἐδῶ τέτοιαν εἰρήνην,
ἡ τύχη... μουρλοθήλυκο κι' ἐκεῖνη!

Γιὰ τὴν κακὴ μας τύχη τὴ μεγάλη
ὁ διάβολος, π' ὁ διάβολος νὰ πάρῃ!
στὰ στήθη τῆς καρδιά δὲν εἶχε βάλει
γιατί τοῦλειψε ξάφνου τὸ ζυμάρι·
κι' ἐπειδὴ δὲν μπορούσε ἄλλο νὰ φτιάσῃ,
σχεδὸν ἀπ' τὴ χολὴ του ἐπῆε νὰ σκάσῃ.

Κι' εἶδ' ἓνα γοῦλο τότε ἐκεῖ σιμά του
ποῦ σὰν καρδιά φαινώτανε στ' ἀλήθεια,
τὸ σήκωσε ἀμέσως ἀπὸ κάτου
καὶ γιὰ καρδιά τῆς τὸβαλε στὰ στήθεια.
κι' ἔτσι ἡ γυναῖκες ὅλες μ' ὅμοια μέτρα,
ἔχουνε γιὰ καρδιά κομμάτι πέτρα.

Κορυφαίης.

— x x x —

ΣΕ ΜΙΑ

Πρῶτα ζητοῦσες μόνῃ τὸ φιλι
πετώντας σὰν τρελλὴ στὴν ἀγκαλιά μου,
καὶ σὰν παρθέν' ἀθῶα, ντροπαλὴ
ἐπίστευες στὰ δόλια τὰ φιλιὰ μου.

Μονάχη σου ζητοῦσες μιὰ φορὰ,
αἰτία γιὰ νὰ βρίσκεσαι σιμά μου,
κι' ὀλότρελλη γιομάτη ἀπὸ χαρὰ,
μ' ἐρώταες ἂν εἶσαι στὴν καρδιά μου.

Μὰ τώρα γιὰ νὰ δώσης τὸ φιλι
τὸ σκέφτεσαι σὰ νᾶσουν... καμμιάν ἄλλη!

ὡς φαίνεται ἐσθλάσηες πολὺ
πῶφώρεσες μιὰ βεστα πιὸ μεγάλη!

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΚΑΨΑ.

— — —
 Ἐμὲ ὁ χειμῶνας
 εἶν' ποῦ μὲ θρέφει
 Τὸ καλοκαῖρι
 μὲ καταστρέφει.
 Τὸ κρύο μὲ σφίγγει
 μὲ δυναμώνει
 Ἐνῶ ἡ κάψα
 μὲ λυεῖ, μὲ λυώνει.
 Ὅσο κι' ἂν κρυώνω
 καὶ τουρτουρίζω
 τὰ μέλη μου ὅμως
 τότε τὰ ὀρίζω.
 Τρέχω στὴ χώρα,
 Τρέχω στὸν κάμπο,
 Κι' ἔχω τὴν δύναμην
 Ν' ἄβγω καὶ νάμπω.
 Χωρὶς νὰ σέρνωμαι
 Ὄξου στὴ στρατά
 Σὰ μισοφόρια
 Βρεμμένη γάτα.
 εἶναι ὁ Γεννάρης
 Ὁ ποθητός μου,
 γιὰ μὲ ὁ καλύτερος
 Μήνας τοῦ κόσμου.
 καὶ ἂν δὲν εἶχε
 Τὲς βουλιασμένες
 Διαλοχιονίστρες
 Τὲς λυσσασμένες,
 Ποῦ ἀπελπίζομενος
 Στὴ φαομάρα τους,
 Καταξεσκληῶμαι
 μὲ τὴν ξησμάρατους.
 Ἦθελεν εἶναι
 Στὸ ψυχικό μου,
 Τὸ μεγαλύτερο
 Δροσιτικό μου.
 Μὰ ποῖο στὸν κόσμο
 Ποτέ καλὸ,
 Δὲν τὸ ἐσυντρόφεψε
 Κάποιο κακὸ ;
 Ἐχει κάθε ὕφασμα
 τὴν ὄψια μάντα,
 Ἄλλὰ καὶ ἀνάποδη
 θεὸ νάχη πάντα
 Κομφή καὶ νόστιμη
 Μιὰ λιανὴ μέση,
 καὶ ἡ κομφότῃ της
 Πολὺ μοῦ ἀρέσει.
 Ἄλλ' ἂν ἀγκάλιαζα
 τὴ μέση αὐτὴ
 θεὸ νὰν τὴν εὕρισκα
 Ταῦλα ξεροί.

Ὁραῖα παστέλια,
 Μοσκομυρίζουνε,
 Μὰ μέσα — μέσα
 Βρίσκω ποῦ ἀμμιζουνε.
 Σοφὸ τὸ σύγγραμμα
 Κάποιο λογίον
 Μὰ εἶναι γραμμένον
 Σὲ ὕφος σχολείου.
 Καλὸς ὁ Ἠγούμενος,
 Ἐμπνέει θρησκεία
 Μὰ λέν πῶς εἶναι τοῦ
 Ὑποκρισία.
 Ἐχω τὴ χάρη μου
 Νὰν τὰ ἐξεχνιάζω
 Μὰ καὶ τὸ ἐλάττωμα
 Νὰν τὰ φωνιάζω.
 Τρώγομε μὲ ὄρεξή
 Ὁραῖα φακὴ,
 Μὰ ξάφνου βρίσκουμε
 Μέσα γουλί.
 Παχὰ ρουσοφεία
 Μὰς φχαριστοῦνε
 Ἄλλὰ στὸ ὕστερο
 Μὰς χρεωκοποῦνε.
 Ὅλα εἶν' ἀνάκατα,
 Καλὰ, κακὰ
 Παντοῦ γλυκίσματα
 Παντοῦ πικρά.
 καὶ στὸν ἐπίγειον
 Παράδεισόν της,
 Εὐρήκε ἡ εὐα μας
 Τὸ Διάολόν της.
 Στὸν κόσμο τέλειον
 Δὲν εἶν' κανένα
 Μὰ εἶν' ὅλα ἀνάκατα
 καὶ ἀνταγομένα.
 Ἔτσι ἐγὼ κύπτοντας
 Στὸ πεπρωμένο
 Στὴν κάψα θλίβομαι
 καὶ κρύον προσμένω.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ
 (Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— — —
 Αὐριον Κυριακὴν περὶ ὥραν 10 π. μ.
 τελεσθήσεται ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σωτῆρος
 μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς
 τοῦ πολυκλαύστου καὶ ἀειμνήστου Ἀρ-
 χιερέως ἡμῶν Γερασίμου. Τὸ μνημόσυνον
 τελοῦσθιν οἱ ἐνταῦθα παρεπιδησόντες
 ἀδελφοὶ τοῦ Διονύσιου καὶ Ἐλευθερίου.

— Περικλήθημεν νὰ δημοσιεύσωμεν,
 ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Ἡγνιατῆρο Γεώργιος καὶ
 Γεράσιμος, οὐδαμῶς ἀνατινύονται εἰς
 τὰς κατὰ τοῦ δήμου ἀζιώσεις ὡς πρὸς
 τὸ ζήτημα τοῦ Ὑδραγωγείου.

— Ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως προσβληθεὶς
 ὑπὸ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας ὁ Πανα-
 γῆς Διακῆτος Ἀθλητῆς πρώην ἐμπορορ-
 ράπτης.

— Ἄξιος συγχαρητῆριον εἶναι ὁ ζω-
 γράφος κ. Κατραβᾶς διὰ τὴν ἐκτακτον
 ἐπιτυχίαν τῆς εἰκόνης (ἐλατογραφίας)
 τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιερέως. Κατὰ τὴν
 γνώμην τῶν εἰδημόνων, σπανίως ἀπαντᾶ-
 ται τοιαύτη ἐπιτυχία.

— Ὁ θεϊκὸς χαλκὸς ὁ ὁποῖος θὰ δια-
 νεμηθῆ ὑπὸ τῆς Σταφιδικῆς Τραπέζης εἰς
 τοὺς κτηματίας φθάνει ἐνταῦθα περὶ τὰς
 20 τρέχοντος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

— — —
 Διὰ προκηρύξεως τοῦ κ. Νομαρχοῦ Κε-
 φαλληνίας καταχωρισθείτης ἐν τῇ ἐφη-
 μερίδι τῆς Κυβερνήσεως ἐκτίθενται εἰς
 πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομέ-
 νην ἐν τῷ Νομαρχιακῷ Καταστήματι
 τὴν 11 Μαρτίου ἀπὸ ὥρας 10 π. μ. μέ-
 χρι τῆς μεσημβρίας, τὰ ἀπὸ τῆς καρφί-
 δος τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ
 Ἁγίου Γερασίμου ἐξαχθέντα ἀναθήματα
 δακτυλίδια χρυσᾶ, σταυροὶ χρυσοί, καρ-
 φίδες χρυσαί, ἐνώτια χρυσᾶ μὲ μαργαρι-
 τάρια ἄργυρος καὶ λοιπὰ περιλαμβανό-
 μενα εἰς τὸν ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κε-
 βερνήσεως συναπτόμενον τῇ προκηρύξει
 πίνακα.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀρ-
 γοστολίῳ καὶ ἐν τῷ Νομαρχιακῷ Κατα-
 στήματι κατὰ τὰς ὡς ἀνωτέρω ὀρισθείσας
 ἡμέρας ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς σχετικῆς προ-
 κηρύξεως, προσκαλοῦνται δὲ οἱ βουλόμε-
 νοι νὰ συναγωνισθῶσιν ἵνα προσέλθωσιν
 ἐγκαιρῶς.

Ἐκ τῆς Νομαρχίας Κεφαλληνίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΑΓΙΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΑΡΑΙΟΥΣΙΝ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

